

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 grudnia 2015 r.,
sprawy **M. R.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa 122/15
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt XIV K 135/12

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt XIV K 135/12, m. in. M.R. został skazany za czyny z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności a także na karę 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł. (pkt 2 wyroku). Na poczet orzeczonej wobec skazanego kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 7). Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano solidarnie, w tym i oskarżonego M. R. do naprawienia szkody na

rzecz pokrzywdzonych (pkt 8). Rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów pomocy prawnej a także kosztów procesu.

Na skutek apelacji wywiedzionych od tego orzeczenia, Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa 122/15, częściowo zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji (w zakresie pkt 8 wysokości obowiązku naprawienia szkody), w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy. Wyrokiem tym orzeczono w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego M.R. podnosząc zarzuty rażącego naruszenia: art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. – polegające na oddaleniu wniosku dowodowego zawartego w apelacji zmierzającego do przesłuchania w postępowaniu odwoławczym świadka D.K., której zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym zostały ujawnione na rozprawie głównej stosownie do treści art. 391 § 1 k.p.k. z uwagi na niemożność doręczenia temu świadkowi wezwania; nadto podniesiono rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., polegające na akceptacji stanowiska Sądu a quo, iż zostały spełnione przesłanki umożliwiające ujawnienie na rozprawie głównej zeznań świadka D. K.. Skarżący zarzucił nadto, rażące naruszenie prawa art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I, II i IV co do M.R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Konfrontacja uzasadnienia Sądu II instancji dokonana w kontekście wywiedzionych przez skarżącego zarzutów prowadzi do - odmiennego niż wywiódł skarżący - wniosku o poprawności przeprowadzonej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego. Z uzasadnienia pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości wynika, że

rozważono wszystkie zarzuty apelacyjne i w sposób wystarczający uargumentowano, z jakich powodów nie mogły zostać podzielone. Nie doszło zatem – jak twierdzi obrońca - do naruszenia wyartykułowanych w kasacji zarzutów, w szczególności zaś tych sprowadzających się do twierdzenia o rzekomym nie wyjaśnieniu powodów odrzucenia zarzutów apelacyjnych.

Sąd odwoławczy sporządził uzasadnienie w sposób wzorcowy, przekazał w sposób zrozumiały i przejrzysty powody swojego stanowiska. Rozprawił się w dostateczny i jednocześnie zadawalający sposób z argumentami apelującego odwołując się w tych umotywowaniach do konkretnych fragmentów materiału dowodowego a także uzasadnienia Sądu I instancji. Tam gdzie wydawało się to przydatne czy konieczne cytowano konkretne fragmenty.

Jeśli chodzi o zarzut z pkt 2 kasacji, w którym obrońca zarzucił Sądowi odwoławczemu podzielenie stanowiska Sądu I instancji w zakresie spełnienia przesłanek do skorzystania z art. 391 § 1 k.p.k. i ujawnienia na rozprawie zeznań świadka D. K., z uwagi na niemożność doręczenia jej wezwania, to wskazać należy, że na str. 22-36 uzasadnienia tego Sądu przedstawiono skrupulatnie wręcz drobiazgowo powody nieuwzględnienia zarzutów obrońcy związanych z odczytaniem zeznań tego świadka. W szczególności zaś udokumentowano, że zastosowanie przepisu art. 391 § 1 k.p.k. przez Sąd *a quo* zostało poprzedzone wykonaniem i wykorzystaniem wszelkich możliwych środków i czynności zmierzających do ustalenia miejsca zamieszkania świadka za granicą z drugiej zaś strony przesłuchania jej w Polsce lub kraju pobytu. Przedstawione i wyliczone na str. 22 i 24 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego czynności Sądu I instancji potwierdzają ogrom pracy i zaangażowania w proces zmierzający do przesłuchania świadka D. K.. Z tego wynika, że decyzja o odczytaniu zeznań tego świadka złożonych na etapie postępowania przygotowawczego znajdowała swe uzasadnienie w art. 391 § 1 k.p.k. i w żadnym wypadku nie był przedwczesną.

W tym miejscu odnieść należy się do zarzutu 1 kasacji, w którym zarzucono Sądowi II instancji rażące naruszenie: art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. – polegające na oddaleniu wniosku dowodowego zawartego w apelacji zmierzającego do przesłuchania w postępowaniu odwoławczym świadka D. K., poprzez stwierdzenie o jego bezzasadności. Słusznie, bowiem uznał Sąd

odwoławczy (str. 24 - 26), iż wobec podzielenia stanowiska Sądu I instancji, że w sprawie zachodziły podstawy do skorzystania z art. 391 § 1 k.p.k. wobec zeznań tego świadka nie było podstaw do przeprowadzania na etapie postępowania odwoławczego żądanego dowodu. Skarżący nie przedstawił natomiast argumentów, które rzucałyby nowe światło na tę okoliczność. Przedstawiona na kartach pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego argumentacja jest w pełni trafna i przekonująca.

Nie ma racji także skarżący dowodząc, iż w niedostateczny sposób wyjaśniono powody odrzucenia zarzutu dotyczącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Na str. 32-36 uzasadnienia Sąd II instancji omówił i wyjawiał powody niepodzielnie tego zarzutu obrońcy. Przytoczono i porównano treść zarzutów z treścią uzasadnienia, tym samym uwypuklając zarzucane rozbieżności, by wreszcie przytoczyć te części ustaleń, które w pełni potwierdzały realizację wszelkich znamion zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia Sądu w omawianym zakresie są logiczne i zasługujące na uwzględnienie.

Zarzut z pkt 4 kasacji również nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika ze str. 37-43 uzasadnienia kontroli odwoławczej poddano także ustalenia faktyczne w zakresie działania oskarżonego w ramach porozumienia przestępczego ze współoskarżonymi z zamiarem popełnienia oszustw na szkodę firm leasingowych i rzeczywistej działalności firmy B. Sp. z o.o. Sąd gruntownie przeanalizował, następnie przytoczył okoliczności przestępczego procederu oraz wykazał rolę i pozycję, jaką odegrał w nim oskarżony M. R.. Sąd nie zgodził się z lasowaną przez obrońcę tezą, że oskarżony działał, co najwyżej z zamiarem ewentualnym lub dopuścił się jedynie pomocnictwa. Stanowisko swoje dostatecznie uzasadnił.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że skoro wszystkie zarzuty apelacyjne zostały przez Sąd II instancji rozpoznane i właściwie omówione, a zatem nie potwierdziły się wywody kasacji, to tym samym jasnym jest, iż rzeczywistym celem skarżącego było sprowokowanie przed Sądem Najwyższym ponownej, niejako trzecioinstancyjnej, kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Nie dziwi, zatem że tego typu zabiegi nie mogły skutecznie podważyć stanowiska i decyzji Sądu II instancji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.